

Qui s'arrenca el cor del pit

Qui s'arrenca el cor del pit vers la nit,
intenta collir la rosa.

Seves són la fulla i l'espina,
a ell li escudellen la llum al plat,
a ell li omplen els gots de l'alè,
a ell li murmuren les ombres de l'amor.

Qui s'arrenca el cor del pit vers la nit
i el llança cap amunt:

ell és qui no erra,
qui apedrega la pedra,
a qui li bat la sang al rellotge,
a qui el temps de la mà li toca l'hora:
ell pot jugar amb esferes més belles
i parlar de tu i de mi.

Paul Celan, «*Rosella i memòria*», 1952. Trad. J. Porcar

Rose wind, Paul Klee, 1929

Wer sein Herz aus der Brust

Wer sein Herz aus der Brust reißt zur Nacht,
der langt nach der Rose.

Sein ist ihr Blatt und ihr Dorn,
ihm legt sie das Licht auf den Teller,
ihm füllt sie die Gläser mit Hauch,
ihm rauschen die Schatten der Liebe.

Wer sein Herz aus der Brust reißt zur Nacht
und schleudert es hoch:

der trifft nicht fehl,
der steinigt den Stein,
dem läutet das Blut aus der Uhr,
dem schlägt seine Stunde die Zeit aus der Hand:
er darf spielen mit schöneren Bällen
und reden von dir und von mir.

Paul Celan, «*Mohn und Gedächtnis*», 1952

NOTES

Importants afinitats connecten l'«Aria I» (1953) d'Ingeborg Bachmann amb aquest poema del seu estimat Paul Celan (1952), i també amb «Corona» («A la meua mà menja la tardor la seva fulla»). Celan escriu: «Qui s'arrenca el cor del pit vers la nit, intenta collir la rosa./ Seves són la fulla i l'espina». Bachmann respon: «Cap on sigui que ens girem, en la tempesta de roses,/ la nit és il·luminada per espines, i el tro / del fullatge...». La nit, la rosa, la fulla i l'espina encapçalen les dues peces. Fixeu-vos, a més, en com totes dues insinuen una certa circularitat gràcies a una forta suggestió de moviment, a una mena d'engranatge cinètic, com en el llenç de Paul Klee titulat «Vent de la rosa» que més amunt il·lustra la traducció. Celan: «Qui s'arrenca el cor.../ intenta collir la rosa /.../ el llança cap amunt /.../ parla de tu i de mi». Bachmann : «Cap on sigui que ens girem, en la tempesta de roses, la nit /.../ la pluja ens arrossega al riu /.../ fins a la desembocadura». És fascinant anar descobrint el seu [Herzzeit](#), el diàleg poètic més o menys soterrat entre els dos poetes amants i comprovar com llurs imatges i llur llenguatge alcen ponts i caven túnels per trobar-se o, dit d'una altra manera, com van -continuen- fent-se l'amor.